

[Miljøministeren]

Det skal synliggøres, at den enkeltes indsats har betydning for helheden.

Sammenhængen mellem miljø og økonomi må ligeledes gøres mere nærværende for den enkelte. Omkostningerne til etablering og opretholdelse af et rent miljø bør være tydelige for alle. Princippet om, at forureneren betaler, bør virkeliggøres fuldt ud.

Som eksempel på sammenhængen mellem økonomi og miljø kan man nævne energiafgifterne eller afgiftsnedsættelsen på blyfri benzín. Endvidere er afgiftstanken benyttet i forbindelse med den vedtagne afgift på CFC og afgiftsforhøjelserne på emballage.

Som jeg har givet tilsagn om i Miljø- og Planlægningsudvalget, vil jeg i løbet af foråret oversende en første redegørelse om mulighederne for og perspektiverne i anvendelse af økonomiske styringsmidler på miljøområdet til udvalget. Men regeringen ønsker også mere bredt at undersøge anvendeligheden af økonomiske incitamentter og har derfor nedsat et embedsmandsudvalg til at drøfte disse spørgsmål og komme med en rapport herom.

Det er imidlertid – sådan som det er fremhævet af både stats- og udenrigsministeren – ikke nok med en dansk indsats. Det er nødvendigt, at mange lande indfører effektive foranstaltninger, især over for løsning af globale problemer som stratosfærens ozonlag og forebyggelse af den drivhuseffekt, mange frygter vil gøre sig gældende i de kommende årtier.

Brundtlandrapportens tankegang må således bredes ud til alle lande.

I dansk perspektiv bliver det naturligvis især miljøsamarbejdet i Norden og i EF og i Europa lidt bredere, der får stor betydning. De industrialiserede lande har en særlig forpligtelse til aktivt at virke for en bæredygtig udvikling. Den nordiske havmiljøplan og det generelle miljøprogram er en god begyndelse til et forstærket samarbejde i Norden. Men der må også tages andre initiativer til et tættere samarbejde mellem EF og EFTA-landene. I EF-regi har jeg derfor taget initiativ til afholdelse af et seminar med tilhørende uformelt miljøministermøde i København senere i år med henblik på en forberedelse af den Bergenkonference, der skal finde sted i 1990.

Hensigten med at sætte Brundtlandrapporten på dagsordenen er bl.a. at sammenholde rapporten med EF's miljøpolitik mere generelt

og administrationen af EF's strukturfonde samt realiseringen af det indre marked efter 1992. I denne sammenhæng vil introduktion af økonomiske incitamentter være central, idet sådanne incitamentter bør søges indført ens og samtidig i mange lande.

Seminaret i København bliver altså et led i EF's forberedelse til den internationale konference, som den norske regering holder i maj 1990. Det er naturligvis ikke det eneste, der vil foregå som forberedelse til denne konference. Der vil også i andre lande blive afholdt en lang række workshopper med henblik på at sikre, at Bergenkonferencen kan få et konkret og konstruktivt indhold.

Jeg skal til slut udtrykke håbet om, at den danske handlingsplan kan inspirere andre lande og EF-Kommissionen til yderligere at integrere miljøsyn på de forskellige politikområder, og endvidere, at den vil medvirke til, at vi kan få en konstruktiv debat, sådan at vi får diskuteret os frem til, hvilke initiativer det vil være det vigtigste at fremme i den kommende tid.

*Forhandling***Dorte Benedsen (S):**

Jeg vil gerne indledningsvis takke de tre ministre både for den handlingsplan, vi har fået tilsendt – som indeholder mange gode og udmærkede tanker – og for de svar, vi har fået her i dag.

Når vi taler luftforurening og havforurening og mange andre miljøproblemer, er vi i den ellevte time, hvis vi skal undgå en katastrofe. Skulle nogen af os have været i tvivl om det, så har vi fået et budskab, klart og ikke til at misforstå, fra Brundtlandrapporten.

Da den rapport for vel et års tid siden blev diskuteret første gang her i Folketinget, var det hovedsagelig en debat om udviklingslande og miljø, og det er selvsagt et overordentlig vigtigt aspekt. Men i Socialdemokratiet føler vi en fare, hvis vi, når vi diskuterer Brundtlandrapporten, udelukkende koncentrerer os om den tredje verden og miljøproblemerne. Så glemmer vi nemlig let, at rapporten i meget høj grad taler om os og om vores adfærd. Det er ikke energiforbruget i ulandene, der er for stort; det er vores. Det er ikke ulandenes bilforurening, der truer luften; det er vores. Brundtlandrapporten er først og fremmest en udfordring til